

Natascha heeft spijt van haar overstap naar een 'betere' baan

'ZEG IK MIJN TOPBAAN OP VOOR LEUKER WERK?'

Natascha (35) heeft sinds een halfjaar een nieuwe baan in een grote, dynamische organisatie waar elke dag anders is. De carrièreperspectieven zijn goed en het salaris geweldig. Toch merkt Natascha dat ze steeds vaker terugverlangt naar het makkelijke baantje dat ze eerst had.

Een halfjaar geleden vertrok ik bij mijn oude werkgever. Tien jaar had ik er met plezier gewerkt, maar het was tijd voor een volgende stap. Ik had de laatste vijf jaar een kleine verkoopafdeling geleid en dat ging me prima af. Soms zelfs te makkelijk, daarom had ik op een bepaald moment besloten om te solliciteren. De organisatie waar ik zou komen te werken was veel groter, met klanten over heel de wereld. En niet onbelangrijk: het salaris was veel beter. Ik keek ernaar uit. Ik zou er vast en zeker veel gaan leren.

Het voelde vreemd om afscheid te nemen van de collega's van wie sommige als familie voelden. Mijn baas zou me gaan missen, zei hij in zijn afscheidspeech. 'En mocht het niet bevallen op dat grote, volle kantoor, kom dan gerust weer terug,' had hij met een vette knipoog gezegd.

Ik ben nu een halfjaar bezig in mijn nieuwe baan en steeds vaker denk ik aan zijn woorden. Als je diep in mijn hart kijkt, zou ik namelijk best terug willen.

Mijn nieuwe werk is hectisch. Elke dag, elke minuut. Ik heb de ene klus nog niet afgerond of de volgende taken liggen alweer op me te wachten. Nooit ben ik klaar. Ik dacht in een goedlopend bedrijf terecht te komen, maar plots werd me verteld dat het niet helemaal lekker ging: de winst moest hoger, de kosten dus lager. Daarom had de baas van mijn baas besloten dat we moesten inkrimpen. De verkoopafdeling moest kleiner, twee personeelsleden werden eruit gebonjourd. En ik, als nieuwe verkoopmanager, moest maar kijken hoe het werk gedaan zou worden, samen met de medewerkers die nog over waren.

Meteen werd ik dus al voor een flinke uitdaging gezet, maar ik dacht: ik zet mijn schouders eronder en doe gewoon mijn uiterste best.

Regelmatig zat ik over te werken om alles af te krijgen, of mijn pauze schoot erbij in. Om aan het einde van de dag met een onbevredigend gevoel richting huis te gaan, omdat er weer van alles was blijven liggen. Het gebeurde namelijk ook nog eens bijna dagelijks dat ik van mijn baas een 'spoedklus' tussendoor kreeg, dat dingen die ik had afgerond plots nét even anders moesten, of dat ik een probleem moest oplossen van een van mijn medewerkers.

Twee maanden geleden trok ik bij mijn baas aan de bel. 'Het gaat zo niet langer,' zei ik. 'Mijn dagplanning krijg ik nooit af, ook niet als ik overwerk. Er komt altijd van alles tussendoor. Het is gewoon te druk. De cijfers moeten hetzelfde blijven, de hoeveelheid aanvragen is gegroeid, toch moeten we het met twee personeelsleden minder doen!'

Mijn baas haalde zijn schouders op. 'Zo gaat het nu eenmaal, Natascha,' zei hij. 'Het wordt heus beter. Over een tijdje is er weer wat meer geld en dan kan er ineens weer iemand aangenomen worden. Misschien moet je iets minder perfectionistisch zijn, we zullen je er heus niet op aankijken als er eens een foutje in een rapport staat. Daarnaast moet je misschien je prioriteiten wat beter stellen. Soms blijven dingen nu eenmaal liggen. Het is zoals het is.'

Ik knoopte goed in mijn oren wat hij had gezegd. Jammer dan als er aan het einde van de dag van alles nog niet af was! Ik

nam me voor om precies mijn uren te maken, niet meer en niet minder. Daarnaast stopte ik met het maken van een planning. Wat had ik eraan als ik die gedurende de dag toch weer in de prullenbak kon gooien? En ik probeerde om sneller te werken. Pech als er in de haast een foutje in zou sluipen.

Heel bewust was ik bezig om me aan te passen aan de organisatie en aan de hectiek van het werk. Maar het viel me zwaar, nog steeds. Deze manier van werken past gewoon niet bij me. Het helpt dat ik leuke collega's heb, toch merk ik dat ik moeite heb met hoe het gaat. Als ik 's avonds om vijf over vijf van de parkeerplaats rijd, dan denk ik eerst nog een kwartier aan alle dingen die ik nog moet doen en vervolgens denk ik terug aan mijn oude baan, waar de dagen rustig en gestructureerd verliepen en ik mijn taken makkelijk afkreeg. Dagen die ik met een voldaan gevoel afsloot.

Gisteren viel ik in slaap met de gedachte om binnenkort mijn oude baas weer eens te bellen. Als hij me een aanbod zou doen, zou ik er serieus over nadenken.

Vanmorgen vertelde ik dat aan mijn man. 'Je bent gek,' reageerde hij. 'Zo'n baan gooi je toch niet weg? Je salaris is geweldig, er is alle kans om door te groeien of om een carrièreswitch te maken! Ik zou nog even volhouden als ik jou was. Een halfjaar is niks!'

Ik heb dus niet gebeld, ik twijfel. Moet ik nog wat langer volhouden of moet ik mijn hart volgen en de telefoon pakken? Of zijn er nog andere oplossingen die ik over het hoofd zie misschien?" ■